

тѣха отъ тревога и грижи. Ганка клатѣше разчорлената си глава и мислѣше: „Еднажъ да я изплатимъ тази нива!“

Децата носѣха стари царвули, изкърпвани и поправяни грижливо. Всички захвърлени дрехи се прекрояваха и обръщаха отново.

На Коледа Илия продаде половината отъ прасето. Ганка се опрѣ, посдърпа се и отстжпи. Ядѣха само фасулъ, туршия и зеле. Децата се мръщѣха, плачеха, биеха се за кжсче месо. „И друга година не сме били кой знай какво, ама все се облажвахме“, — сърдѣше се Ганка.

— Здраве да е! — повтаряше той като захласнатъ.

— Вижъ бре, вижъ Стефанчо какъ отслабна! Само кокълчетата му останаха, горкичкото!

— Нищо му не е! — махаше той съ ржка и се запилѣваше по кръчмарниците да събира новини.

Ганка взе чуждо предене. Изтъка на общинския лѣкаръ две покривки за маса, после му изплете пуловеръ. Илия се помжчи да вземе паритѣ. И тогава тя настрѣхна като квачка:

— Не ги давамъ! Ржцетѣ ми да отсечешъ, пакъ нѣма да ти ги дамъ — Очитѣ ѝ бѣха закржглени, устнитѣ ѝ треперѣха нервно. — За децата си вадя очитѣ по цѣла нощъ, не за шкембето на Сълкѣмчето!

Илия я изгледа строго, скърши вратъ и я остави. Искаше му се да я среже: „За насъ, за нашата нива сж!“ Но замълча. Права бѣше и тя. И съ първата нива така: да се изплати, че сетне и дрехи, и всичко ще купятъ. Оголѣха, та нѣмаше и какво да се прекроява вече.

Илия ходѣше като замаянъ. Той виждаше ясно, какъ кризата притиска всички, какъ ги смазва и задушва. Хората минаваха загрижени, изоставени, си-ви. Само петъ-шестъ души като Наня не трепкаха. Но